

ELIZABETH HARAN

Odvážná žena

KIO KAN

Copyright © 2023 by Bastei Lübbe AG, Köln

Translation © Kubešová Lenka, 2023

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého překladu

FLIEGENDE ÄRZTE - EINE MUTIGE FRAU:

AUSTRALIEN-ROMAN

vydaného v roce 2022

nakladatelstvím Bastei Lübbe AG, Köln

podle anglického originálu WINGS ACROSS THE SUN

přeložila Lenka Kubešová

Redakční úprava Drahomíra Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2024

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7695-139-6

Tuto knihu jsem napsala jako vzpomínku na Robin Millerovou, známou jako Sugar Bird Lady.

Robin byla zdravotní sestra a vášnivá pilotka. Pracovala pro Royal Flying Doctor Service of Australia, tedy „Létající doktory“. Své letadlo používala i k doručování vakcíny proti dětské obrně v outbacku v Západní Austrálii. Děti jí říkaly Sugar Bird Lady, protože se pokaždé snesla z nebe a rozdávala jim kostky cukru, na kterých byla nakapaná vakcína. Robin byla skutečně pozoruhodná žena a rychle se stala vzorem pro mnoho dívek a žen na celém světě. Svým postojem dokázala přimět veřejnost, aby změnila názor na ženy v letectví. Ve třiceti pěti letech bohužel zemřela na rakovinu kůže.

Robin měla – a dodnes má – mnoho obdivovatelů.

Prolog

Severní teritorium, Austrálie – 1967

Piper Cherokee se poklidně vznášel na nekonečném nebi a vrhal červenohnědý stín na pískovcové rokle táhnoucí se podél řeky Katherine v Severním teritoriu.

Cassandra Grangerová se toho pohledu nemohla nabažít a jako při každém letu si i tentokrát vychutnávala ten vzrušující pocit, že má svůj osud ve vlastních rukou. Dnes měla nebe kupodivu jen pro sebe. Zdánlivě nekonečná krajina, která se pod ní rozprostírala, byla rozlohou větší než Španělsko a mluvilo se tu více jazyky než v celé Evropě, a přece ji znala jako své boty. Milovala každíčkový centimetr impozantních roklí, vysokých pískovcových skal, řek a močálů, které poskytovaly útočiště pestrobarevným ptákům a sladkovodním krokodýlům. V období dešťů se údolí rozeznělo hučením vodopádů, ale Cassie žádný z nich nemilovala tak jako Edith Falls, Jim Jim Falls nebo Florence Falls, v jejichž vodách tak ráda plavala.

Top End byl její srdeční záležitostí. Prožila idylické dětství na Victoria River Downs, dobytčí farmě, která se rozkládala na tisících akrech vyprahlé savany a kdysi patřila jejímu otci a strýci.

Když se na obzoru objevil Pine Creek, Cassie prudce zahrnula doleva a zpomalila. Do této oblasti doručovala balíčky Červeného kříže již mnohokrát. Dnes vezla materiál misionářům, kteří se zde starali o Australce z kmene Wagimanů. Před několika dny požádala pana Reynoldse, aby je o jejím přiletu informoval.

Cassie se rozhodla přistát na Stuart Highway. Stroj měkce dosedl a lehce zvrátil červený prach. Vrtule se ještě ani nezačaly, a z cesty už se sem nadšeně hnaly děti domorodců. Pohled do jejich rozzářených tváří Cassie vždy zahřál u srdce.

Kmen Wagimanů původně tvořila pouze jedna rodina, která se však neustále rozrůstala jako prastaré baobaby. Thomas a Wendy, misionáři, byli Červenému kříži vděční, hlavně za základní zdravotnické potřeby včetně obvazů a dezinfekcí. Silné léky proti bolesti jim Červený kříž poskytnout nemohl, protože misionáři nebyli lékaři.

Wendy byla zdravotní sestra a bez problémů si poradila s menšími neduhy. Dokázala zašít povrchové rány nebo vyléčit zánět spojivek, který se v této oblasti vyskytoval velice často. Tu a tam docházelo ke střetům mezi Austrálci a jinými kmeny. Potom si misionáři museli poradit i se zraněními způsobenými šípy, nebo dokonce zlomeninami, které bylo nutné ošetřit.

V takových případech museli zavolat Flying Doctors, Létající doktory. Austrálci si dokázali sami poradit se žalu-dečními potížemi nebo třeba s bodnutím hmyzem. Vždyť žili v Austrálii více než šedesát tisíc let před příchodem bělochů, kteří se zde usadili. Vše, co potřebovali, našli v přírodě. Chlubili se misionářům svými léky a hrdě jim ukazovali, jak je vyrábějí. Jazyková bariéra často vedla k legračním nedorozuměním, kterým se nakonec všichni srdečně zasmáli.

Cassie si návštěvy u Austrálců a misionářů opravdu užívala. Byli to srdeční a pohostinní lidé. A pokaždé se od nich naučila něco nového.

S dětmi v patách se vydala ke skupině dospělých, převážně žen, kteří seděli pod provizorní markýzou.

„Hello!“ zavolala na ně. Ženy znaly několik anglických slovíček a s úsměvem jí zamávaly.

Z jedné chýše vystrčil hlavu Thomas. Byl vysoký, měl světlou pleť a pohled na jeho nepoddajné zrzavé vlasy vykouzil Cassie úsměv na rtech.

Zatím se s ním setkala pouze třikrát, ale pokaždé měla nutkání nabídnout mu hřeben.

„Jak se máte, Thomasi?“ zeptala se.

„Výborně,“ odpověděl s úsměvem. „Vy ale vypadáte tak skvěle, že se vás ani nemusím ptát, jak se vám daří,“ mrkl na ni.

Cassie byla na jeho přátelské lichotky zvyklá.

„Děkuji, vlastně se mám opravdu dobře. Ale vezu v letadle spoustu krabic a hodila by se mi pomocná ruka.“

„Bude mi potěšením,“ zazubil se.

Než vyložili balíčky z letadla, vrátila se do tábora skupina Australců. Ulovili spoustu ryb a pozvali Cassie, aby se s nimi najedla. Cassie jejich nabídka potěšila a s radostí na ni kývla. Jídlo bylo vynikající!

Posadila se vedle Wendy a Thomase. Ti dva už tři roky pracovali jako misionáři a neskutečně se těšili na šest týdnů dovolené. Odjedou do města a konečně si zajdou ke kadeřníkovi, aby jim upravil jejich provizorně zastříhávané vlasy.

„Thomas už se nemůže dočkat, až si zajde na nějaký film, a já se chci zase na chvíli cítit jako žena,“ smála se Wendy. „Nechápu, jak to děláte, Cassie. Žijete a pracujete tady v outbacku a pokaždé vypadáte jako filmová hvězda.“

„Proč by pilotka nemohla vypadat dobře?“ zeptala se Cassie. „Já to považuju za naprosto normální. Ale divila byste se, kolik mužů si myslí, že bych tu měla pobíhat stejně postrojená jako oni. Takovou radost jim ale neudělám.“

„To vám schvaluju,“ přikývla Wendy.

Zrovna když se Cassie chtěla vydat na zpáteční cestu, přiběhla k jedné ze starších žen sotva dvanáctiletá dívka. Hystericky křičela a ruce měla celé od krve. Chvíli trvalo, než z ní ženy vypáčily, co se stalo, ale potom se zvedly a pospíchaly k jednoduchému přístřešku. Krátce nato se zevnitř ozvaly rozčilené hlasy. Pak ženy opět vyšly, hlasitě křičely a divoce gestikulovaly směrem k mužům.

„Co se stalo?“ zeptala se Cassie ustaraně.

„To hned zjistíme.“ Thomas popadl lékárníčku a pospíchal k přístřešku. Cassie s Wendy ho následovaly.

Na jedné z matrací ležela schoulená asi dvanáctiletá dívka. Krvácela z rodidel, a to opravdu silně. Bolest a krev ji očividně vyděsily, stejně jako pohled na nově přichozí. Během vyšetření na ni Wendy tiše mluvila a snažila se ji uklidnit.

„Potratila,“ prohlásila a snažila se jí vysvětlit, co se stalo a že se brzy uzdraví.

Poté vyšli z přístřešku, aby udělali místo ženám, které přišly dívku umýt a postarat se o ni. Jedna ze starších žen se jich přišla zeptat, jestli bude děvče v pořádku. Ujistili ji, že ano, ale Cassie byla vyděšená, že tak mladá dívka už otěhotněla. S pomocí Wendy se snažila ženě taktně vysvětlit, aby teď dívku držela co nejdál od mužů. Žena se evidentně rozlobila a v rodném jazyce se na Cassie obořila.

„Čekala dítě s jedním mužem z kmene Warayů,“ řekla Wendy.

„A to je zakázané,“ dodal Thomas ustaraně.

„Bude to mít nějaké následky?“ zeptala se Cassie.

„Možná,“ odpověděl Thomas.

„Je to více než pravděpodobné,“ opravila ho Wendy.

„Naštěstí jste přivezla zdravotnický materiál. Budeme ho potřebovat.“

Cassie na ně šokovaně pohlédla. „Ta dívka je sama ještě dítě,“ vyhrkla.

„V kmeni je běžné, že se dívky stávají matkami, když jsou samy téměř ještě děti,“ poznamenala Wendy. „Je to hrozné, ale...“ Pokrčila rameny.

Všem bylo jasné, že dívka v průběhu příštího roku tak jako tak přivede na svět dítě. Cassie se s tím, jako se spoustou dalších věcí, nemohla smířit, ale věděla, že s tím nic nenadělá.

Později šly Wendy a Cassie dívku ještě jednou zkontrolovat. Byla mnohem klidnější, i když stále ještě trochu zmatená. Cassie se se všemi rozloučila a v doprovodu houfu dětí se vydala k svému letadlu. Děti jí uvolnily cestu, a když nastartovala motor, rozjela se a vzlétla, nadšeně jí mávaly.

Kapitola 1

Washington, D. C. – 1969

„**A** letošní vítězkou ceny All-Woman Transcontinental Air Race za let ze San Diega do Washingtonu, D. C. se stává... slečna Cassandra Grangerová! Srdečně blahopřejeme, slečno Grangerová!“ Moderátor předal Cassie pohár.

„Děkuji vám.“ Cassie sevřela trofej v rukou. Po šestidením leteckém závodě s mnoha mezipřistáními a nesčetnými rozhovory s nejrůznějšími novináři byla vyčerpaná. Ale šťastná.

„Pokud se nemýlím, letěla jste sama, slečno Grangerová,“ dodal moderátor téměř s politováním. Stejně jako ona se rozhodly pouze dvě z devatenácti účastnic, ostatní letěly s navigátorem.

Cassie se hrdě usmála. „Ano. Do závodu jsem sice nastoupila později, ale můj Piper Cherokee je úžasné malé letadlo, proto jsem si byla jistá, že závod dokončím.“ Měla svůj stroj moc ráda, už jen proto, že ho kdysi vybírala se svým otcem.

„Vám se ale podařilo mnohem víc než jen dokončit závod. Pokořila jste dlouholetý rekord slečny Amelie Earhartové, a to jak ve vzdálenosti, tak i v rychlosti.“

„Vážně?“ vyhrkla Cassie překvapeně. „To mě velice těší. Je to pro mě velká čest, protože moje soupeřky patří mezi nejlepší pilotky na světě. Blahopřeji všem, které závod dokončily, a také těm, které statečně bojovaly, ale bohužel se jim nepodařilo doletět do cíle.“ Některé závodnice se musely potýkat s velkými potížemi. Jedna řešila problém se

zlomenou vrtulí, druhé otevřeným okénkem uletěla mapa. Další účastnice dokonce havarovala, ale naštěstí i se svým navigátorem jako zázrakem vyvázli bez zranění. Cassie byla na všechny opravdu hrdá.

„Zaznamenal jsem správně australský přízvuk?“ zeptal se moderátor.

„Ano, narodila jsem se v Severním teritoriu, v ráji na zemi. Doporučuji každému proletět se nad severní Austrálií, ten pohled na krajinu je nepopsatelný.“

„Nedá mi to, abych nepoznamenal, že na někoho, kdo právě strávil šest dní v letadle, vypadáte opravdu úžasně,“ řekl moderátor.

Cassiina radost byla ta tam. Myslela si, že ho opravdu zajímá, odkud pochází, ale on rychle převedl řeč na její vzhled! Úsměv jí zmizel ze rtů.

„Taková krásná žena má v letadle jistě schovaného nejednoho ctitele,“ pokračoval.

Jeho poznámka úplně odvedla pozornost od jejího výkonu. Cassie se trásla vzteky. Rozzlobeně na něj pohlédla.

„Ženy se účastní leteckých závodů už od roku 1929, a já mám právě za sebou jeden z nejtěžších. A vy mi nedokážete říct nic jiného, než že mi to sluší, a ještě máte tu drzost se zeptat, jestli nemám v letadle schovaného nějakého muže? To snad nemyslíte vážně!“

Moderátor se zarazil. „Já... Nechtěl jsem vás urazit...“

„Ale právě jste to udělal! V roce 1929 se soutěže zúčastnilo sedmdesát pilotek, a pouze dvacet z nich mělo americký pilotní průkaz. Závod tehdy trval osm dní a pilotky se musely orientovat podle silniční mapy a primitivní navigace. Ve třicátých letech, kdy se ženy konečně mohly účastnit velkých leteckých závodů ve svých vlastních kategoriích, byly jejich časy a dosažená rychlost srovnatelné mužskými kategoriemi. Myslím si tedy, že ženy už dávno dokázaly, že si zaslouží místo v letectví. A varuji každého, kdo by se mnou nesouhlasil.“

„Nechcete mi snad tvrdit, že byste chtěla, aby ženy pilotovaly dopravní letadla a převážely cestující?“ zeptal se novinář sedící v publiku, kterému tato myšlenka připadala očividně zcela absurdní.

„Přesně to bych chtěla,“ odpověděla Cassie. „Proto chci vyzvat letecké společnosti, aby začaly zaměstnávat ženy jako pilotky.“

Z hloučku novinářů se ozval smích, ale diváci, z nichž polovinu tvořily ženy, s napětím očekávali, co se bude dít dál.

„To se nikdy nestane!“ vykřikl někdo.

„Myslím, že je jen otázkou času, kdy provozovatelé leteckých společností začnou využívat náš potenciál,“ odvětila Cassie pevným hlasem. „Stačí, aby jedna společnost začala zaměstnávat ženy, a vše se změní. Momentálně všichni najímají a školí muže, kteří mají mnohem méně nalétaných hodin, a kladou na ně minimální požadavky.“

„Pasažéři by se jistě necítili moc bezpečně, kdyby věděli, že letadlo řídí žena,“ opáčil novinář.

„To je směšné. Ve válce ženy pilotovaly dokonce i Boe-
ingy B-17,“ namítla Cassie.

„Ale ne přímo v boji.“

„Přesto s nimi úspěšně létaly.“ Cassie se snažila zůstat klidná.

„A létaly by tedy ženy v lodičkách?“ uchechtl se někdo.
„A hedvábných punčoškách?“

Cassie se otočila na ostatní pilotky, které stály za ní na pódiu. Měly na sobě plátěné nebo jezdecké kalhoty, košile a holínky nebo boty bez podpatku. Všech se očividně dotkly sexistické poznámky, i když byly na ně samozřejmě zvyklé.

„Nebuďte směšný,“ obrátila se Cassie na novináře. „Vidíte tady na pódiu snad někoho v lodičkách nebo hedvábných punčochách?“

Ženy stojící za ní začaly tleskat a jásat, až strhly i ženy sedící v publiku. Cassie si se zadostiučiněním všimla rozpačitého výrazu šovinistického novináře.

Uvědomovala si, že tuto událost přenáší televize a že bude na obrazovkách i v Austrálii. V tu chvíli se rozhodla. Tuto příležitost si nesmí nechat ujít. „V Austrálii jsem se ucházela o práci pilotky u Létajících doktorů, ale odmítli mě s odůvodněním, že nejsem dost silná na to, abych řídila letadlo tak bezpečně jako muži.“ Zvedla pohár nad hlavu. „Žádný let v nehostinném australském outbacku nebude nikdy tak náročný jako tento závod. A ten jsem právě vyhrála.“ Pohlédla přímo do kamery a vítězoslavně se usmála.

Darwin, Austrálie

Cassie byla už déle než měsíc zpátky v Austrálii a neustále jí chodily spousty dopisů od fanynek z celého světa. Napsalo jí dokonce i několik mužů. Právě se začetla do dopisu od čtrnáctileté Amandy Winfieldové a vzpomínala na to, jaká byla ona v Amandině věku. Ticho přerušilo pronikavé zvonění telefonu. Byla sama v domě svých rodičů. Otec byl v práci a matka jako každý pátek obědvala s tetou ve městě. Cassiin bratr byl už ženatý a žil se svou ženou a dětmi.

„Dobrý den, slečno Grangerová,“ pozdravil ji neznámý hlas. „Jmenuji se Frank Majors a jsem předsedou Royal Flying Doctor Service.“

„Ach,“ podivila se Cassie. Pravděpodobně se doslechl o jejím projevu po leteckých závodech a chystá se ji poučit o tom, proč ženy nemohou v jeho společnosti pracovat jako pilotky. „Co pro vás mohu udělat, pane Majorsi?“

„No... Právě se nám uvolnilo místo pilota v Alice Springs. Měla byste o tuto pozici zájem?“

Cassie nemohla uvěřit svým uším. „Panebože... Ano, samozřejmě!“ vykřikla vzrušeně. „Nezlobte se, ale úplně jste mě zaskočil. S něčím takovým jsem vůbec nepočítala!“

„Jako vášnivý fanoušek leteckých závodů jsem si nemohl nechat ujít přenos ženského závodu v Americe. Díky velkému zájmu diváků naštěstí odvysílali i vyhlášení vítězů. Mimochodem – gratuluji k vítězství.“

„Děkuji.“ Cassie jeho blahopřání potěšilo, protože znělo upřímně.

„Ten závod byl opravdu náročný, a vy jste ho zvládla skvěle. Ale především na mě zapůsobil váš proslov a vaše prosba, aby ženy dostaly šanci pracovat jako pilotky. Máte naprostou pravdu, měli bychom začít využívat potenciál žen.“ Na chvíli se odmlčel. „Ale musím přiznat, že vám tu pozici nenabízím úplně nezištně,“ poznamenal.

Cassie nevěděla, kam tím míří. „Jak to myslíte?“

„No, řekl jsem si, že to bude na naši společnost vrhat dobré světlo. Lidé si budou myslet, že jsme otevření inovacím, když začneme zaměstnávat i ženy, zejména někoho, jako jste vy.“

„Někoho, jako jsem já?“

„Ano. Na jedné straně oceňujeme vaše zkušenosti, které budou pro Létající doktory velkou pomocí. Ale je tu i otázka peněz. Stát nás sice finančně podporuje, ale z větší části jsme odkázáni na dary. A vás lidé znají. Nejen díky vítězství v All-Woman Transcontinental Air Race, ale také proto, že jste pracovala pro Červený kříž, kdy jste jako dobrovolnice rozvázela humanitární balíčky sociálně znevýhodněným dětem v outbacku. Vaše sláva nám pomůže získat více finančních prostředků. Tedy pokud nebudete proti.“

„Ne, jestliže je to pro dobrou věc, nevidím v tom žádný problém. A já si konečně splním sen a budu u vás pracovat jako pilotka.“

„Skvělé. Můžete přijet patnáctého října do Alice Springs?“

„Ano. Sice právě dělám generální opravu letadla, znáte to, celková prohlídka, údržba, drobné opravy, ale do té doby budu určitě hotová.“

Frank Majors se zasmál. „V pořádku. Vlastně mě vůbec nepřekvapuje, že se vyznáte i v technice,“ řekl uznale. „Myslím, že budete pro naši základnu velkým přínosem, slečno Grangerová! Pokud se nepletu, jste zdravotní sestra.“

„Máte pravdu. Vždycky jsem chtěla být pilotkou, ale věděla jsem, že jako žena nemám šanci se prosadit. Musela jsem tedy dělat něco smysluplného, proto jsem se rozhodla vystudovat zdravotnickou školu. A mé tušení se potvrdilo. Když jsem se před rokem ucházela o místo pilotky v Darwinu, vaše společnost mě odmítla.“

„Dokud jsem neslyšel váš projev, vůbec jsem o něčem takovém nepřemýšlel. Až ty letecké závody mě přesvědčily o tom, že ženy mohou pilotovat letadlo stejně dobře jako muži. Každý se mnou samozřejmě nebude souhlasit. Určitě narazíte na odpor, možná dokonce přímo na praco-
višti. Dokážete se s tím vyrovnat?“

„Ano, s tím počítám, pane Majorsi. Ale to mě nezastaví.“

„To rád slyším. V Alice Springs létáme s trochu přestavěnými letadly De Havilland. Znáte je?“

„Samozřejmě! To jsou šikovná malá letadla.“ Ve skutečnosti v žádném z nich nikdy nesesedla, ale to Majors nemusel vědět.

„Hodně štěstí, slečno Grangerová. Vítejte u Létačících doktorů.“

Po tomto telefonátu Cassie vyrazila rovnou na malé letiště nedaleko Darwinu, kde už na ni čekalo její letadlo. Když její strýc a otec před lety prodali dobytčí farmu, založil strýc leteckou společnost, která provozovala lety v oblasti Severního teritoria a Far North Queenslandu. Jabiru Airlines se opravdu dařilo. Cassiin strýc i otec byli piloti, ale její otec pracoval převážně v kanceláři, do které nyní pospíchala.

„Tati, právě mi nabídli místo u Létačících doktorů v Alice Springs!“ křičela zadýchaně.

„Místo pilotky nebo zdravotní sestry?“ zeptal se Edwin Granger.

„Pilotky! Nad prací zdravotní sestry bych tolik nejásala. Právě mi volal sám předseda, pan Majors. Viděl v televizi ty letecké závody. Já tomu pořád nemůžu uvěřit!“ Radostí se zatočila dokola.

Edwin svou dceru pozoroval a náhle se zamračil.

Cassie se zarazila. „Co je, tati? Myslela jsem, že ze mě budeš mít radost.“

„To mám, zlatíčko, ale nebudeš to mít lehké. Piloti, a možná i někteří pasažéři ti budou pěkně znepríjemňovat život.“

„To je mi jasné, ale ty víš, že mám hroší kůži.“

„To je pravda,“ usmál se Edwin. „Konec konců jsi Grangerová, a navíc jsi vyrostla v Severním teritoriu. Těžší než tady to není nikde na světě.“

Vstal, obešel stůl a objal Cassie. „Vždycky se ale budu bát o svou malou holčičku,“ přiznal.

„Já vím, tati, ale já to zvládnu.“

„Kdy máš být v Alice Springs?“

„Patnáctého října,“ odpověděla Cassie. „To už budu hotová s generální opravou.“

„Řekli ti, jakými letadly létají?“

„De Havilland.“ Cassie si umínila, že si o nich přečte co nejvíc. Může se také zeptat Bertieho, hlavního mechanika na jejich letišti. O letadlech věděl snad úplně všechno.

„S tím jsi ještě nikdy neletěla, že ne?“

„Ne,“ přiznala Cassie. „Říkala jsem si, že až tam přijedu, hned vyrazím na zkušební let, abych se s ním seznámila.“

„To můžeš. Ale měla by ses v něm proletět už předtím, aby sis byla jistější. A Bertie ti může ukázat, jak se o něj máš starat.“

„Díky, tati!“ Cassie se ulevilo.

„No a samozřejmě musíme tvou novou práci pořádně oslavit,“ dodal Edwin. „To si tvá matka nenechá ujít. Nebo už něco plánuje?“

Cassie se usmála. „Ne, je přece pátek, byla na obědě s tetou Cynthií, když mi pan Majors volal.“

„Máš pravdu, úplně jsem na to zapomněl. Ale oslavě se nevyhneš, víš, že v pořádání nečekaných večírků tvoji matku nikdo nepřekoná.“ Edwin pohlédl na hodinky. „Každou chvíli se vrátí domů. Mám jí zavolat, nebo jí tu skvělou zprávu chceš říct sama?“

„Klidně jí zavolej a já na sebe zatím hodím kombinézu.“ Cassie se rozběhla ke dveřím kanceláře, ale najednou se zastavila. „Víš, tati, kdybych tě neměla, nikdy bych takovou příležitost nedostala,“ pronesla vážně. „To ty jsi mě podpořoval, když jsem si chtěla udělat pilotní průkaz a pořídit si vlastní letadlo. Jen díky tobě se mi teď splnil sen.“

„Ale Cassie, to není jen moje zásluha. Vítězství v závodech sis vydřela sama. Máš talent a létání je tvůj život. Vždycky jsem byl moc rád, že nás spojuje právě láska k letadlům.“

Cassie se v očích zaleskly slzy. Rozběhla se k otci a pevně ho objala.

Edwin si odkašlal. „A teď do práce, běž opravovat své letadlo. A buď pečlivá, do Alice Springs jsou to tisíce mil,“ řekl chvějícím se hlasem.

„Já vím, ale na své letadlo se můžu stoprocentně spolehnout,“ odvětila Cassie a odešla z kanceláře.

Edwin ji pozoroval oknem, jak utíká přes pojezdovou dráhu, a pak ho přemohly emoce. Byl na ni neuvěřitelně pyšný. Cassie byla výjimečná mladá žena. Jen doufal, že si jí u Létačích doktorů budou vážit tak, jak si zaslouží.

Kapitola 2

Alice Springs, Austrálie – 15. října 1969

Cassie právě přelétala nad MacDonnellovým pohořím, které se rozprostírá čtyři sta mil západně i východně od Alice Springs. Pod jejím letadlem ubíhaly dva paralelní hřebeny, které byly pokryté červeným prachem. Tato oblast byla velice suchá, jen tu a tam se krčily prořídle keře. Vypadalo to tu podobně jako v Severním teritoriu, a Cassie dokázala tu drsnou krásu ocenit.

Když dorazila do Alice Springs, zakroužila nad městem a řekou Todd, která byla po většinu roku vyschlá. Poté začala klesat a přistála na maličkém letišti, na kterém se nacházel pouze terminál, několik menších budov a pár hangárů.

Bylo to poprvé, co se ocitla ve vnitrozemí, devět set třicet mil od nejbližšího oceánu. Panovalo tu subtropické klima a vzduch tady nebyl nikdy tak vlhký jako na severu země. Léta byla spalující, s velmi malým množstvím srážek, zimy byly naopak krátké a mírné. Alice, jak se městu lidově říkalo, se dříve jmenovalo Stuart, po skotském objeviteli Johnu McDouall Stuartovi, který podnikl několik výprav do australského vnitrozemí a jako první objevil cestu z Adelaide na jihu až do Darwinu na severu země. V průběhu výstavby telegrafní linky mezi Adelaide a Darwinem byla zřízena telegrafní stanice i v Alice Springs. V roce 1909, kdy tu žilo pouhých dvacet Evropanů, byla postavena věznice Stuart Town Gaol. V ní však byli věznění převážně domorodci, kteří si odpykávali svůj trest za zabítí skotu.

První letadlo ve Stuartu přistálo v roce 1921 a o pět let později zde byla postavena nemocnice. V té době tvořili Evropané pouze čtyřicet procent obyvatelstva. Až v roce 1929, kdy bylo zřízeno vlakové spojení mezi Adelaide a Stuartem, začal počet obyvatel růst a rozrostlo se i město. Roku 1933 bylo město na počest ženy Charlese Todda, průkopníka telegrafu, přejmenováno na Alice Springs.

Cassie vyndala z letadla kufr a kolem blondatých vlasů, vyčesaných do módního drdolu, si uvázala šátek. Letecké brýle vyměnila za sluneční a boty s rovnou podrážkou za elegantní sandály na podpatku. „Tak jo,“ zamumlala si pro sebe. Doufala, že ji u Létajících doktorů přivítají s otevřenou náručí, ale byla připravená na všechno.

Když přicházela k hlavní budově, náhle se ze dveří vyřítila smečka novinářů vyzbrojená propiskami a poznámkovými bloky a lačně se na ni vrhla.

„Vítejte v Alice Springs, slečno Grangerová!“ vykřikl mladý reportér.

„Děkuji.“ Cassie se zastavila. Věděla, odkud vítr vane. Novináře na její příjezd jistě upozornil Frank Majors. „Vy jste uvítací výbor?“ zažertovala.

„Jaký je to pocit být první pilotkou u Létajících doktorů?“

„To ještě nevím,“ odpověděla Cassie upřímně. „Mám radost, že mi toto místo nabídli. Létání je můj život, a proto si myslím, že se mi tu bude opravdu líbit.“

„Na pilotku vypadáte skvěle,“ pronesl jiný novinář a Cassie zaslechla cvakání fotoaparátů.

V duchu si povzdechla. Věděla, že vypadá velmi žensky, měla na sobě lehkou sukni, která jí sahala těsně ke kolenům, a hezkou růžovou halenku ladící k jejím blondatým vlasům. „Nemusíte se oblékat jako muž, abyste mohli řídit letadlo,“ odpověděla co nejkldněji.

Jeden z žurnalistů si horlivě zapisoval každé její slovo.

„Jak si myslíte, že vás přijmou kolegové a veřejnost?“ zeptal se další.

„To brzy zjistím.“ Cassie se prodrala davem a vstoupila do budovy. Novináři ji následovali a neustále vykřikovali nové a nové otázky. Přistoupila k pultu a řekla mladé ženě za ním, že si tu zatím nechá letadlo. Zeptala se na cestu na svou novou základnu, která, jak se ukázalo, byla hned vedle. S hloučkem novinářů v patách se tam vydala.

Když přišla k základně Létajících doktorů, zastavila se, aby odpověděla ještě na jednu otázku. „Ano, před nedávnem jsem vyhrála důležitý závod, a ano, moc se na tuto výzvu těším. Chci pracovat v australském vnitrozemí a je mi ctí být součástí týmu v Alice Springs.“

„Co se to tady sakra děje?“ ozval se hluboký mužský hlas. Novináři zmlkli a otočili se směrem, odkud hlas přicházel. Ve dveřích se objevil přitažlivý muž, vysoký, svalnatý, tmavovlasý. Měl na sobě bílou košili s krátkým rukávem a lehké černé kalhoty. Zamračeně se díval jejich směrem.

„Co říkáte na to, že bude součástí vašeho týmu pilotka, doktore Monroe?“ vykřikl jeden z novinářů.

Zatvářil se překvapeně, ale potom si všiml Cassie. „Tady nejste v cirkuse. My tady zachraňujeme životy,“ řekl ostře. „Okamžitě opusťte tento areál,“ přikázal. Potom se otočil a zmizel ve dveřích.

Novináři se začali neochotně rozcházet. Cassie vešla do budovy a ocitla se na recepci. Z ní vedly dvojce dveře. Jedny z nich byly otevřené a Cassie spatřila kancelář a v ní dvě ženy, které se spolu bavily.

„Omlouvám se,“ řekla muži a položila kufr na podlahu. „Neměla jsem tušení, že se na mě po přistání vrhnou novináři. Asi jim o mém příjezdu řekl Frank Majors. Myslí si, že by díky mně mohl získat více sponzorských darů. Jsem Cassandra Grangerová, vaše nová pilotka.“

„Pevně doufám, že vás na každém kroku nebude pronásledovat smečka novinářů.“

„To určitě ne,“ odpověděla Cassie. „Ale protože jsem první žena, která pro vás bude pracovat jako pilotka, dalo se předpokládat, že to bude tisk zajímat.“

Povzdechl si. Spíše nespokojeně než s úlevou. „Jsem doktor Mike Monroe,“ představil se odměřeně. Cassie byla ráda, že k nim v tu chvíli přišly obě ženy, které předtím zahlédla v kanceláři.

„Dobrý den,“ pozdravila ji mladší z nich přátelsky. „Vy určitě budete naše nová pilotka.“

„Ano, jsem Cassie Grangerová.“

„Já jsem Kirra,“ usmála se. „Jsem zdravotní sestra, ale to jste jistě poznala podle mé uniformy. Jsem také první austrálská žena, která pracuje pro Létající doktory,“ dodala hrdě.

„To je skvělé. Těší mě, že vás poznávám, Kirro,“ odvětila Cassie přátelsky.

„A já jsem Jeannie Batsonová a jsem tu zodpovědná za rádiové spojení,“ představila se druhá žena a pozorně si Cassie prohlížela.

„Těší mě..., že vás všechny poznávám.“ Cassie letmo pohlédla na mrzutého lékaře.

„Tyhle dvě vám ukážou, kde budete bydlet,“ prohodil Mike Monroe chladně. „Ale nevím, jestli vám bude naše ubytování dost dobré.“

Cassie dobře věděla, na co naráží. Koneckonců nebyl první, kdo jí naznačoval, že by se pilotky neměly oblékat tak elegantně. Ale ona si chtěla dělat věci po svém a jít příkladem. „Včera jsem spala ve svém letadle, takže měkká postel bude přímo luxus,“ odvětila.

Mikea to očividně překvapilo. Pravděpodobně předpokládal, že přiletěla civilním letadlem. Po chvíli téměř neznamenně kývl, odešel do své kanceláře a zavřel za sebou dveře.

Cassie byla zklamaná. Samozřejmě neočekávala červený koberec, ale doufala, že ji přijme o něco lépe. Myslela si, že se k ní bude chovat přátelsky, když spolu budou trávit v letadle spoustu času. Obrátila se k ženám. „Tak vřelé přijetí

jsem od doktora Monroea vůbec nečekala. Jsem ohromena,“ zažertovala.

Obě ženy na ni chvíli překvapeně zíraly, pak se ale Kirra zahihňala a Jeannie protočila oči a široce se usmála. Všem třem bylo jasné, že si budou skvěle rozumět.

„Nesmíte se na něj zlobit,“ řekla Kirra tiše.

„Doktor Monroe velice tvrdě pracuje, takže je neustále unavený a často má špatnou náladu. Někdy je doslova protivný. Ale pacienti ho milují a on by se pro ně rozkrájel,“ vysvětlovala jí Jeannie. „Brzy si na něj zvyknete.“

„Určitě,“ souhlasila Cassie. *Ale zvykne si on na mě?* pomyslela si.

„Ukážu vám váš byt. Je vzadu na dvoře, hned vedle mého.“ Kirra vyhrabala ze zásuvky klíč. „To je tak skvělé, že tu máme další ženu. A navíc pilotku!“

„Děkuji.“ Cassie zvedla svůj kufr.

„Ale na to, že jste strávila noc v letadle, vypadáte opravdu krásně,“ poznamenala Jeannie.

„Pohodlné to zrovna nebylo, ale alespoň jsem se pár hodin vyspala,“ řekla Cassie a následovala Kirru dozadu na dvůr, kde stálo několik květináčů, stůl a židle. Všimla si kbelíku s pískem, na kterém ležely nedopalky cigaret. Některý z jejích kolegů tedy kouří. Kirra ji vedla k budově, která se skládala ze čtyř bytových jednotek, a odemkla dveře s číslem čtyři.

Cassie vešla do malého obývacího pokoje, ve kterém se tísnila dvě křesla a konferenční stolek. Zatímco se rozhlížela, Kirra roztáhla závěsy a otevřela okna, aby vyvětrala. V kuchyňském koutě byly dvě plotýnky, ale bez trouby, dále dřež, kuchyňská linka a malá lednička.

„Vana tady asi není, že?“ zeptala se, když nakoukla do koupelny.

„Ne, jenom sprcha,“ odvětila Kirra. „Zato je tu silný tlak vody, a to oceníte při umývání vlasů.“

„V pořádku. Stejně se sem budu chodit asi jen vyspat.“ Cassie vešla do ložnice a položila kufr na postel. S potěšením si všimla malé skříně.

„V tomhle bytě nějakou dobu nikdo nebydlel, takže se tu musí trochu poklidit. Ale jsem si jistá, že se tu brzy zabydlíte,“ řekla Kirra. „Já bydlím hned vedle. O víkendech jezdím za mamkou. Táta loni zemřel, a protože i moji sourozenci už odešli z domova, cítí se někdy osamělá. Jeannie má ve městě manžela a děti, takže jezdí každý večer domů. Byt doktora Monroea je na druhém konci budovy. Roy, druhý pilot, bydlí ve dvojce. Když si ale zajede do města a zajde s kamarády do hospody, často pak přespí u své sestry.“

Cassie přikývla. „Doktor Monroe je svobodný? Nemá rodinu?“

„Nemá. Ani Roy. Jeannie jim říká staří bručouni.“

To, že byli oba náladoví, Cassie moc nepotěšilo. „Shora to nevypadalo, že bych si mohla jen tak zaběhnout do města,“ změnila téma.

„Je to asi osm mil. Trošku delší procházka, v tomhle horku.“ Kirra ukázala na Cassiiny nohy. „Hlavně v takových botičkách.“

„Asi si budu muset pořídit auto,“ uvažovala Cassie.

„Ano, nebo kolo.“

Cassie si myslela, že Kirra žertuje, ta ale vypadala, že mluví vážně. „To bych radši jela na koni.“

Kirra se zasmála. „Tak toho ve městě neseženete. Kde vlastně máte letadlo?“

„Na letišti. Musím si pronajmout nějaký hangár.“

„S tím vám rádi pomůžeme,“ vyhrkla Kirra. „Počkejte... v hangáru Létajících doktorů je určitě volné místo. A nemusela byste nic platit.“

„To by bylo skvělé,“ zaradovala se Cassie.

„Zařídím to. Odkud jste?“

„Z Darwinu.“ Cassie najednou zněla podrážděně. „Copak vám o mně doktor Monroe vůbec nic neřekl?“

„Myslím, že toho o vás moc neví. Teprve před pár dny se dozvěděl, že přijedete. Nevím, co mu řekli, ale on se na nic dalšího neptal. Nám jenom oznámil, že dnes přijede nová pilotka.“

Cassie zarazilo, že ho o jejím příjezdu neinformovali dřív. „Asi není úplně nadšený, že jsem žena.“ To pro ni nebyla žádná novinka.

„K tomu se nijak nevyjadřoval. On toho moc nenamluví. Na to jsem přebornice já! Až vás bude mé žvanění unavovat, prostě mi řekněte, ať na chvíli zmlknu.“

Cassie se usmála.

„Jak dlouho vám vůbec trvala cesta z Darwinu sem?“

„Vyrazila jsem včera za svítání, v Katherine a Daly Waters jsem doplnila palivo a přenocovala v Tennant Creek, kde jsem ještě jednou natankovala. Našla jsem tam sice hotel, ale ten byl zavřený, takže jsem prostě přespala v letadle. Mimochodem, ráda bych si prohlédla stroj, kterým budu létat.“ Jejím otci se skutečně podařilo sehnat De Havilland DHC-2 Mk, takže si ho mohla trochu osahat, a Bertie jí ukázal základní údržbu.

„Samozřejmě,“ přikývla Kirra a vyšla ze dveří. „Támhle je ještě prádelna a pračka, tu můžete kdykoli použít.“ Ukázala směrem k zadní části budovy a Cassie spatřila prádelní šňůru.

Vtom vystrčila ze zadních dveří hlavu Jeannie. „Připrav se, Kirro,“ volala. „Poletíte na Phillipsovu farmu.“

„Už pádím.“ Kirra se obrátila ke Cassie. „Musím běžet. Letadlo, kterým budete létat, je to, co tu zůstane po našem odletu.“

„Dobře.“ Cassie se dívala za odcházející Kirrou. Uvědomila si, že jí doktor Monroe vlastně neřekl, kdy má nastoupit. Nevěděla, jestli mají nějaké služby, nebo k zásahu letí pilot, který je zrovna k dispozici.

Když došla před základnu, zahlédla doktora, jak spěchá s brašnou k letadlu. Vrtule už se točily a ona spatřila

v kokpitu něčí siluetu. Po chvíli vyběhla ze dveří i Kirra a zamířila k letadlu. Vlezla dovnitř, dveře se zavřely a letadlo se rozjelo po vzletové dráze. Cassie si zastínila rukou oči a sledovala, jak se stroj odlepil od země.

Rozhodla se, že využije chvíle klidu, vysprchuje se, umyje si vlasy a pak si půjde omrknout své nové letadlo.

„Neruším?“ zeptala se Cassie. Sprcha ji osvěžila a vlhké vlasy příjemně chladily. Právě se vracela z první obhlídky letadla a rozhodla se, že ho hned zítra ráno důkladně prozkoumá.

„Vůbec ne,“ usmála se Jeannie, která seděla u vysílačky. „Vezměte si támhleto židli.“

Cassie se posadila. Její zrak padl na dvě mapy, které visely na stěně. Na jedné byla celá Austrálie. Druhá, mnohem větší, zobrazovala Severní teritorium. V této mapě byly zapíchnuté špendlíky. „Na co jsou ty špendlíky?“

„Znázorňují města a velké i malé farmy, které budete navštěvovat,“ odpověděla Jeannie.

Cassie se zarazila. „Vždyť jich je strašně moc!“

„To ano. Proto taky máme dvě letadla. Upřímně řečeno, někdy bychom potřebovali ještě alespoň jedno.“

„Ale vždyť je tu jen jeden lékař. Ten bude těžko na více místech zároveň.“

„Se spoustou případů si poradí Kirra sama. Ale pokud je potřeba lékař, a doktor Monroe je u jiného pacienta, povoláme lékaře z nemocnice. A toho pak na místo dopravíte vy nebo Roy.“

„Máte něco jako rozpis služeb?“

„Ne, musíte být k dispozici od pondělí do soboty. V neděli bude mít jeden z vás pohotovost, takže volno máte každý druhý týden v neděli. Souhlasíte s tím?“

Cassie se v duchu usmála. Strávila nespočet dní a týdnů rozvážením humanitárních balíčků do odlehlých oblastí

Kimberley a Pilbary a ani jedinkrát ji nenapadlo, že by si mohla vzít volno.

„Tahle práce není pro bábovky, ale mám takový pocit, že to vy zrovna nejste,“ dodala Jeannie.

„Určitě ne. A hlavně bude úžasné trávit třináct dní ze čtrnácti ve vzduchu.“

„To je dobře. Mike už delší dobu žádal o druhého pilota, ale vždycky to ztroskotalo na penězích. Každopádně si myslím, že se vám tu bude líbit. Kdybyste cokoli potřebovala, dveře mé kanceláře jsou vám otevřené.“

Cassie se zrovna chtěla zeptat na svého předchůdce, ale vtom se na vysílačce rozblikala červená kontrolka.

„No a je to tady.“ Žena na druhé straně úpěnlivě prosila, jestli by k nim doktor Monroe nemohl zítra přijet. Jeannie se snažila zjistit podrobnosti, aby posoudila, jestli můžou počkat do zítřka. Cassie poslouchala, jak Jeannie dává ženě rady ohledně horečky a vyrážky jejího dítěte. *Ta se vyzná*, pomyslela si uznale Cassie. Když Jeannie hovor ukončila, Cassie se jí zeptala, jestli je zdravotní sestra.

„Nejsem, tedy ne tak docela. Začala jsem studovat,“ vysvětlovala, „ale když se uvolnilo místo u Létačících doktorů, studium jsem okamžitě ukončila. Za ta léta jsem se tady hodně naučila. V žádném případě bych si netroufla diagnostikovat něco vážného, ale s horečkami, vyrážkou, bodnutím, menším poraněním, žaludečními potížemi a podobnými drobnostmi si umím poradit. Dalo by se říct, že moje práce je něco jako prvotní posouzení situace. A pak se rozhodnu, jestli tam pošlu lékaře, nebo jen zdravotní sestru.“

„Jak dlouho už tady pracujete?“

„Sedm let.“

„Doktor Monroe je tu taky tak dlouho?“

„Ten nastoupil až po mně. Jsem tady služebně nejstarší,“ zasmála se Jeannie.

„Nemůže být přece tak těžké s ním pracovat...“

„To netvrdím. On je jen dost uzavřený.“ Na chvíli se odmlčela a potom dodala: „Ale dejte si pozor na Roye. Vůbec nebyl nadšený z toho, že k nám přijde pilotka. Pracoval u letectva a tvrdí, že ženy patří do kuchyně, a ne na místa, která jsou odjakživa vyhrazená mužům. Kdyby záleželo na něm, neměli bychom žádné vojákyně, lékařky a už vůbec ne pilotky.“

„Díky za varování,“ vydechla Cassie vděčně. „Počítala jsem s tím, že to tu nebudu mít lehké, takže mě jeho postoj nezaskočil. Jen doufám, že mi nebude házet klacky pod nohy.“

Jeannie pokrčila rameny. „Budete mít každý svoje letadlo, takže v tomto ohledu to snad bude v pořádku.“

„Věřím, že ano,“ vzdychla Cassie a doufala, že má pravdu. „Mimochodem, Kirra mi říkala, že bych mohla mít svoje letadlo v hangáru Létařících doktorů. Myslíte, že by to šlo? Pokud ne, poohlédnu se jinde.“

„To hned zjistíme.“ Jeannie zvedla sluchátko a vytočila číslo. „Glene, mohl bys na chvíli přijít do kanceláře?“ zeptala se. „Děkuji.“ Zavěsila a obrátila se ke Cassie. „Glen Wilkinson se stará o všechna naše letadla. Má opravdu zlaté ruce, je rychlý a velice šikovný. O motorech ví snad úplně všechno.“

„To je jako Bertie, který pracuje pro strýčka Geoffa,“ řekla Cassie. „Strýček se vždycky směje, že Bertie by naučil létat i sadu svorníků.“

Jeannie se zasmála. „Glen je úplně stejný.“

Dveře se otevřely.

„Tady jsme, Glene!“ zavolala Jeannie ze své kanceláře, a po chvíli se ve dveřích objevil muž.

Podle Cassiina odhadu mu mohlo být kolem padesáti. Skráně měl trochu prošedivělé a tvářil se velice přátelsky. Cassie měla pocit, že mu může důvěřovat. Na nose se mu leskla skvrna od šmíru.

„Ty nemáš v hangáru zrcadlo?“ zeptala se Jeannie s úsměvem. Vstala a kapesníkem mu šmír setřela.

„Do zrcadla se dívám jen ráno při holení. To bohatě stačí.“ Glen se na Cassie usmál a v hlubokých hnědých očích mu zajiskřilo.

„Ráda bych ti představila Cassandru Grangerovou, naši novou pilotku,“ řekla Jeannie. „Cassie, tohle je Glen Wilkinson, hlavní letecký mechanik a chlapík pro všechno.“

„Tak vy jste ta nová pilotka! To je mi ale změna k lepšímu!“ pronesl Glen se širokým úsměvem. Pak se zarazil. „Já to jméno ale odněkud...“ Vytřeštil oči. „Nevyhrála jste nedávno ty letecké závody v Americe?“

„Ano, vyhrála.“ Cassie překvapilo, že o tom ví.

Glen se rozzářil. „Vždyť jsem říkal, že jste mi povědomá. Moje dcera by chtěla být pilotkou, proto jsme se na ty závody dívali v televizi. Jste její velký vzor.“

„To ráda slyším,“ řekla Cassie upřímně.

„Vy... létáte závodně?“ vydechla Jeannie udiveně.

„Ano, pár závodů jsem už absolvovala,“ odpovíděla Cassie skromně, ačkoli nikdy neskončila hůř než třetí.

„To je úžasné!“ Jeannie byla očividně nadšená. „Já jsem věděla, že mě má intuice neklame. Jsem ráda, že můžu pozorovat, jak se ženě povede v takzvaném mužském povolání nebo sportu.“ Podívala se na Glena. „Bez urážky.“

„V pohodě, vždyť mám tři dcery. Takže co pro vás můžu udělat?“

„Cassie potřebuje místo, kam by mohla postavit svoje letadlo. Půjde to v hangáru?“

„Záleží na tom, s čím létáte.“

„Piper Cherokee.“

„Dokonalý malý stroj. Pro ten se místo určitě najde. Chcete ho hned uklidit?“

„Mám ho zatím na letišti, takže budou určitě rádi, když se ho co nejdřív zbaví.“

„Tak pojďte se mnou,“ vyzval ji Glen. „Dáme ho do našeho hangáru.“

Kapitola 3

„Mockrát vám děkuji, Glene,“ řekla Cassie, když uklidili její letadlo do hangáru.

„Nemáte za co. Opravujeme tady naše letadla, ale nikdy tu nejsou obě najednou, protože jedno z nich musí být v pohotovosti. Letadlo, kterým budete létat vy, jsem minulý týden prohlédl a opravil, co bylo potřeba. Můžete se mrknout do provozního deníku, abyste viděla, co všechno jsem udělal.“

„To by bylo skvělé. Na svém letadle si dělám všechno sama a ráda bych v tom pokračovala i tady, pokud vám to nebude vadit. Údržbu jsem prováděla poměrně nedávno, před závodem a pak ještě jednou před odletem z Darwinu, takže teď nebude nic potřeba.“

Glen vykulil oči. „Vy si opravujete letadlo sama?“

Cassie si všimla jeho vyděšeného pohledu. „Jsem letecká mechanika a můžu i školit.“

„No páni! To je neuvěřitelné.“ Náhle se rozesmál. „Promiňte, jen jsem si představil, jak vás Roy bude chtít komandovat. Bývalí vojenští piloti si myslí, že vědí všechno nejlíp. Ale ne že mu prozradíte, co jsem o něm říkal.“

Cassie se usmála. „Bez obav, na to jsem zvyklá. S muži jako on se setkávám od chvíle, kdy jsem získala pilotní průkaz. Naštěstí mám hroší kůži. Vyrostla jsem v Severním teritoriu, a tam máme všichni nervy z ocele.“

„To je moc dobře. Já mám tři dcery a jednoho syna. A ten tedy dostává pěkně zabrat, hlavně od Beth. Myslím, že ta holka se mezi muži určitě neztratí, až si udělá pilotní průkaz.“

„Stejně je škoda, že to máme tak těžké. Nechtěla bych být muž, jen doufám, že mě časem přijmete jako součást týmu. O víc mi nejde.“

„To zní rozumně.“

Cassie byla šťastná, že v Alice Springs narazila na muže, který ji dokázal pochopit. Zbývalo už pouze jediné. „Ale budu létat jen s letadlem, které si sama opravím a zkontroloju. Doufám, že vám to nebude vadit, Glene.“

„Nebude, ale pokud se neurazíte, rád bych byl poprvé u toho. Ne proto, že bych si myslel, že to nezvládnete, ale v těch mašinách znám každíčký šroubek a maticku. Když se budete chtít na cokoli zeptat, budu vám k dispozici.“

„To zní skvěle. Určitě chápete, že se cítím bezpečněji, když provádím údržbu letadla sama. A to je pro mě nesmírně důležité.“

„Rozumím. Taky si myslím, že by se každý pilot měl o své letadlo starat sám, a ne ho před letem jen zběžně omrknout. Pochopitelně ne před každým letem, to je jasné.“

„Myslím si přesně totéž.“ Cassie se ulevilo. „Chtěla bych si ho omrknout hned zítra ráno.“

„Dobře. Vezmu provozní deník a přijdu tam, abyste si mohla všechno prohlédnout.“

„Děkuji.“ Cassie už se nemohla dočkat. Najednou ji něco napadlo. „Vlastně bych potřebovala ještě něco. Nevíte náhodou o někom, kdo by chtěl prodat auto? Hodilo by se mi na nákupy.“

Zazubil se. „Máte štěstí. Zrovna minulý týden mi říkala moje švagrová, že bude prodávat auto, protože se stěhuje do Queenslandu. Je to takové malé autíčko a nemá skoro nic najeto. Musel bych zjistit, jestli už ho mezitím neprodala. Udělám to, hned jak se večer vrátím domů.“

„To by bylo skvělé, mockrát děkuji.“

„Nepotřebujete něco k jídlu? Zrovna jsem se chtěl otočit do města. Jestli chcete, můžete jet se mnou a nakoupit si aspoň to nejnnutnější.“

„Moc ráda! Nemyslím si, že by mě dneska někdo potřeboval, a musím si koupit chleba, mléko, čaj a něco k večeři. Jen si skočím pro kabelku a řeknu to Jeannie.“

„Nespěchejte. Počkám na parkovišti.“

Cassie cestou do města vyprávěla Glenovi, jak se dostala k Létajícím doktorům. „Jak dlouho už jste v Alice Springs?“ zeptala se.

„Od začátku třicátých let,“ odpověděl. „Tehdy bylo Alice Springs maličká komunita s několika stovkami obyvatel. Pokud chtěli přežít, museli se spolehnout jeden na druhého a na lidi z okolních farem. Začal jsem pracovat na letišti jako mechanik. Roku 1940, po vypuknutí války v Evropě, sem přijel předvoj, aby vybudoval tábor pro Darwin Overland Maintenance Force. A tím se v Alice Springs všechno změnilo.“

Dorazili do města a Glenův Holden FB pomalu projížděl ulicemi.

„Vidíte tamten kopec?“ ukázal Glen před sebe. „To je Anzac Hill. Na jeho úpatí postavili vojenský tábor, do města přijeli důstojníci a stovky dalších mužů v doprovodu sto padesáti třítunových nákladáků. Dneska tam je fotbalové hřiště. Další vojenský tábor, Spencer Hill Military Camps, postavili na východní straně. Pro všechny lety na sever sloužilo letiště Seven-Mile Aerodrome. V době největší slávy tady bylo asi osm tisíc vojáků a tři tisíce nákladních aut.“

„To je solidní populační exploze. Na tak malé městečko,“ podivila se Cassie.

„To tedy! V roce 1942 se sem kvůli bezpečnosti přestěhoval Charles Abbot a Alice Springs se více méně stalo hlavním městem Severního teritoria.“

„To bylo až poté, co Japonci zaútočili na Darwin?“

„Ano, v únoru stejného roku. I když se toho spousta lidí bála a vláda přijala preventivní opatření, stejně to nakonec všechny překvapilo. Do Alice Springs přesunuli vojenské nádraží,

centrální sklad rezerv a zbraní pro celý Sever. To lidem otevřelo cestu na sever, ale zároveň bylo město mimo dosah bombardérů. Do města přišly tisíce mužů z jihu, kteří se přesouvali dále do Darwinu, aby posílili severní obrannou linii. Tito muži později bojovali proti nepříteli na obsazeném území.“

„Vy se v historii Alice Springs tedy vyznáte!“ řekla Cassie uznale.

„Pracoval jsem tehdy jako civilní mechanik, takže jsem byl jeden z mála, kdo nemusel narukovat. Vůbec mi to nevadilo. Měl jsem pocit, že jsem víc platný tady než v boji.“

„Můj otec a strýc pomáhali vojákům tím, že jim dodávali hovězí maso z naší farmy. Vzpomínám si, že jednou říkali, že něco posílali i do Alice Springs.“

„No vidíte,“ usmál se Glen a zaparkoval auto. „Tak toto je hlavní ulice, Todd Street,“ ukázal před sebe. „Jsme v hlavní obchodní čtvrti. Jsou tu nejružnější obchody, banky a samozřejmě hotely. Pojdte, ukážu vám, kde si můžete nakoupit.“

„Děkuji. V bytě mám ledničku. Zapnula jsem ji, než jsme vyjeli. Snad už bude chladit, až se vrátíme.“

„Určitě bude.“

Cestou do obchodu si Cassie všimla spousty Australců. Glen jí řekl, že jich tu žije dvacetkrát víc než bělochů. V Darwinu to nebylo o moc jiné, takže ji to vůbec nezaskočilo.

„Tamta krásná kamenná budova je Adelaide House. Byla to první nemocnice ve Střední Austrálii. Navrhl a postavil ji reverend Flynn, zakladatel Létačících doktorů,“ informoval ji Glen.

Cassie si budovu chvíli obdivně prohlížela, ale pak se už vydala na nákupy.

Při zpáteční cestě si zaujatě povídali o letadlech. Cassie vyprávěla Glenovi o strýcově firmě a on jí na oplátku řekl, proč se stal leteckým mechanikem, a ne automechanikem, jak původně plánoval.